

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2007. gada 18. janvārī*

Lieta C-332/05

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam,

ko *Bundessozialgericht* (Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2005. gada 5. jūlijā un kas Tiesā reģistrēts 2005. gada 12. septembrī, tiesvedībā

Aldo Celozzi

pret

Innungskrankenkasse Baden-Württemberg.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermans [*C. W. A. Timmermans*],
tiesneši R. Šintgens [*R. Schintgen*] (referents), P. Kūris [*P. Kūris*], J. Makarčiks
[*J. Makarczyk*] un Dž. Arestis [*G. Arestis*],

* Tiesvedības valoda — vācu.

ģenerālvokāts L. A. Hēlhuds [*L. A. Geelhoed*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2006. gada 15. jūnijā,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *Innungskrankenkasse Baden-Württemberg* vārdā — R. Kicbergers [*R. Kitzberger*], *Rechtsanwalt*,
- Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — F. Kreišics [*V. Kreuzsitz*] un I. Kaufmane-Bilere [*I. Kaufmann-Bühler*], pārstāvji,

ņemot vērā lēmumu, kas pieņemts pēc ģenerālvokāta uzklauššanas, izskatīt lietu bez ģenerālvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- ¹ Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par 3. panta 1. punkta un 23. panta 3. punkta interpretāciju Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, kas grozīta un atjaunināta

ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97 (OV 1997, L 28, 1. lpp.; turpmāk tekstā — “Regula Nr. 1408/71”), 7. panta 2. punkta interpretāciju Padomes 1968. gada 15. oktobra Regulā (EEK) Nr. 1612/68 par darba ņēmēju brīvu pārvietošanos Kopienā (OV L 257, 2. lpp.) un EKL 39. panta interpretāciju.

- 2 Šis lūgums radies prāvā starp Čeloci [*Celozzi*] kungu un *Innungskrankenkasse Baden-Württemberg* (turpmāk tekstā — “*Innungskrankenkasse*”) tādēļ, ka šī slimokase, prasītājam pamata prāvā aprēķinot slimības gadījumā izmaksājamo dienas naudu (turpmāk tekstā — “dienas nauda”), kas viņam piešķirta atbilstoši Vācijas tiesību aktiem, attiecībā uz viņu atteicās ar atpakaļejošu datumu grozīt nodokļa kategoriju.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

- 3 Regulas Nr. 1408/71 3. panta 1. punkts paredz:

“Ievērojot šīs regulas īpašos noteikumus, uz personām, kas dzīvo kādā dalībvalstī, uz kuru attiecas šī regula, attiecas tie paši pienākumi un tie paši pabalsti saskaņā ar jebkuras dalībvalsts tiesību aktiem kā uz šīs valsts pilsoņiem.”

- 4 Saskaņā ar Regulas Nr. 1612/68 7. panta 2. punktu darba ņēmējam, kas ir kādas dalībvalsts pilsonis, citās dalībvalstīs ir “tādas pašas sociālās un nodokļu priekšrocības kā attiecīgās valsts darba ņēmēji[em]”.

Valsts tiesiskais regulējums

- 5 *Sozialgesetzbuch* (turpmāk tekstā — “SGB”) V sējuma 47. panta redakcija ir šāda:

“1. Dienas nauda atbilst 70 % no parasta atalgojuma un parastiem darba ienākumiem tiktāl, ciktāl tie ietilpst [sociālo] iemaksu aprēķina bāzē (parasta darba samaksa [*Regelentgelt*]). No atalgojuma aprēķinātā dienas nauda nepārsniedz 90 % no saskaņā ar 2. punkta noteikumiem aprēķinātā neto atalgojuma. Parasto darba samaksu aprēķina saskaņā ar 2., 4. un 6. punkta noteikumiem. Dienas naudu izmaksā par dienām. Ja to izmaksā par vienu kalendāro mēnesi, tad [ši dienas nauda] atbilst 30 dienām.

2. Aprēķinot parastu darba samaksu, no samaksas, ko apdrošinātais ir saņēmis par pēdējo atalgojuma aprēķina periodu vai par vismaz pēdējām četrām apmaksātajām kalendārajām nedēļām (aprēķina periods) pirms viņa pirmās darba nespējas dienas, atskaita vienreizējo atlīdzību un pēc tam to izdala ar apmaksāto stundu skaitu. Rezultātu reizina ar parasto iknedēļas darba stundu skaitu, kas minēts darba līgumā, un daļa ar septiņi. Ja darba samaksu aprēķina par mēnesi vai ja parasto darba samaksu nevar aprēķināt saskaņā ar šā punkta pirmo un otro teikumu, tad tā atbilst vienai trīsdesmitajai daļai no darba samaksas, kas saņemta par pēdējo kalendāro mēnesi pirms darba nespējas iestāšanās, no tās atskaitot vienreizējo atlīdzību.

[..]

6. Parasta darba samaksa tiek ņemtā vērā līdz noteiktai maksimālai dienas naudas summai, kas ir iemaksu aprēķina bāze.”

Pamata prāva un prejudiciālais jautājums

- 6 Čeloci, Itālijas pilsonis, dzimis 1942. gadā, ilgus gadus strādāja un dzīvoja Vācijā, savukārt viņa laulātā draudzene, Itālijas pilsoņe, nestrādāja un ar bērniem turpināja dzīvot Itālijā.
- 7 Pēdējais darbs Čeloci bija mūrnieka darbs, un viņš bija apdrošināts *Innungskrankenkasse*. 1997. gada maijā pēc uzturēšanās slimnīcā viņš darbu pārtrauca ilgstošas slimības dēļ, un viņam tika izmaksāta dienas nauda par laikposmu no 1997. gada 20. jūnija līdz 1998. gada 27. janvārim un no 1998. gada 26. februāra līdz 5. novembrim. Pēc tam prasītājs pamata prāvā saņēma bezdarbnieka pabalstu.
- 8 Aprēķinot dienas naudu, *Innungskrankenkasse* ņēma vērā darba samaksu, kuru darba devējs izmaksājis Čeloci 1997. gada aprīlī, kas bija pēdējā darba samaksa, ko viņš saņēma. Šajā laikā algas nodokļa kartē, ko katru kalendāro gadu izsniedz kompetentā pašvaldības iestāde un ko darbinieks iesniedz darba devējam (turpmāk tekstā — “nodokļa karte”), bija norādīts, ka uz Čeloci attiecas II nodokļu kategorija, proti, tā, ko parasti piemēro darbiniekiem, kuriem ir bērni un kuri dzīvo atsevišķi no

laulātā, un ka viņam tiek piemērota nodokļa atlaide divu bērnu dēļ. Šajos apstākļos prasītājs pamata prāvā saņēma neto atalgojumu DEM 2566,22 apmērā un dienas naudu DEM 72,70 apmērā. Tomēr, ja tā tiktu aprēķināta atbilstoši III nodokļu kategorijai, kas parasti tiek piemērota precētam darbiniekam, kas dzīvo kopā ar savu laulāto, bet ir vienīgais, kas strādā algotu darbu, tad neto atalgojuma summa būtu DEM 2903,52 un dienas nauda — DEM 82,25.

- 9 2000. gada augustā Čeloci aicināja *Innungskrankenkasse* pārskatīt dienas naudas aprēķinu, viņam piemērojot III nodokļu kategoriju, kas salīdzinājumā ar esošo ir labvēlīgāka un kuras piešķiršanas priekšnosacījumiem viņš atbilda jau laikā, kad viņam bija radušās tiesības saņemt pabalstu. Tādēļ viņš uzsvēra, ka attiecībā uz viņu vēlāk ir jāsamazina ienākuma nodokļa summa un jāpalielina viņa bezdarbnieka pabalsta summa.
- 10 Lai gan kompetentā Vācijas nodokļu iestāde apstiprināja, ka nosacījumi Čeloci un viņa laulātās draudzenes kopīgajai aplikšanai ar nodokli ir bijuši izpildīti no 1997. gada, *Innungskrankenkasse* tomēr atteicās ar atpakaļejošu spēku viņam izmaksāt lielāku dienas naudu, pamatojot savu atteikumu ar to, ka attiecīgā summa esot tikusi pareizi aprēķināta brīdī, kad prasītājs pamata prāvā izbeidza strādāt slimības dēļ, un ka nodokļu kategorijas maiņa ar atpakaļejošu spēku saskaņā ar šajā jomā spēkā esošo judikatūru nekādi neietekmē minētās dienas naudas apjomu.
- 11 Tā kā viņa prasība tika noraidīta zemākās instancēs, Čeloci beigu beigās iesniedza *Bundessozialgericht* (Federālā Sociālo lietu tiesa) kasācijas ("Revision") sūdzību,

kuras atbalstam viņš norāda uz primāro un sekundāro Kopienu tiesību pārkāpumu. Viņš uzsver, ka, tā kā viņš faktiski ietilpst III, nevis II nodokļu kategorijā, kas ir nelabvēlīgāka un viņam tika piešķirta tādēļ, ka viņa laulātā draudzene dzīvoja Itālijā, viņš ir cietis no īpašas nelabvēlības, kas attiecībā uz viņu veido diskrimināciju viņa migrējošā darba ņēmēja statusa dēļ. Kaut arī — ar zināmiem nosacījumiem un pēc pierādījumu sniegšanas par viņa ģimenes un finansiālo stāvokli — bija iespējams grozīt viņam piešķirto nodokļa kategoriju, šai sakarā viņam esot jāizsaka īpašs un skaidrs lūgums. Nepieciešamība iesniegt šādu lūgumu rada situāciju, kad migrējošie darba ņēmēji, kuru laulātie bieži vien dzīvo viņu izcelsmes valstī, jau sākotnēji tiek klasificēti nepareizā nodokļu kategorijā, proti, kategorijā, kas attiecas uz atsevišķi dzīvojošiem laulātajiem, un darba nespējas gadījumā saņem dienas naudu, kas ir mazāka par dienas naudu, kādu tiem būtu tiesības saņemt, esot klasificētiem nodokļu kategorijā, kas atbilst viņu faktiskajam stāvoklim, un nepastāv iespēja vēlāk novērst šo neprecizitāti. Tādējādi Vācijas tiesības netieši izraisa diskrimināciju, vēl jo vairāk tādēļ, ka neviena iestāde nav vērsusi prasītāja pamata prāvā uzmanību uz šo minēto neprecizitāti un iespēju mainīt uz viņu administratīvā kārtā attiecināto nodokļu kategoriju.

- 12 Šajos apstākļos *Bundessozialgericht* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai ar primārajām un/vai sekundārajām Kopienu tiesībām [it īpaši EKL 39. pantu (iepriekšējā redakcijā — EKL 48. pants), Regulas [..] Nr. 1408/71 3. panta 1. punktu un 23. panta 3. punktu un Regulas [..] Nr. 1612/68 7. panta 2. punktu] ir saderīgi, ka precēts migrējošs darba ņēmējs, kas strādā Vācijā un kura laulātā draudzene dzīvo citā dalībvalstī, vēl aizvien saņem slimības pabalstu apmērā, kurš aprēķināts, par

pamatu ņemot neto atalgojumu, kas izriet no minētā darba ņēmēja algas nodokļu kartē minētās algas nodokļa kategorijas, un ka vēlākie, viņam labvēlīgie grozījumi ar atpakaļejošu spēku šajā nodokļu klasifikācijā saistībā ar viņa ģimenes stāvokli netiek ņemti vērā?”

Par prejudiciālo jautājumu

- 13 Lai atbildētu uz šo jautājumu, vispirms ir jāatgādina, ka attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos EKL 39. panta 2. punktā nostiprinātais nediskriminācijas princips migrējošu darba ņēmēju sociālā nodrošinājuma jomā konkrētāk ir izskaidrots Regulas Nr. 1408/71 3. panta 1. punktā.

- 14 Tādēļ ir jāizvērtē, vai ar minētās regulas palīdzību vien nav iespējams sniegt iesniedzējtiesai vajadzīgo informāciju atbildei, lai atrisinātu tās izskatīšanā esošo prāvu.

- 15 Šajos apstākļos vispirms ir jāpārbauda, vai tādi kā pamata lietā sniegtie pabalsti ietilpst minētās regulas piemērošanas jomā.

- 16 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru starpību starp pabalstiem, kas neietilpst Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas jomā, un pabalstiem, kas tajā ietilpst, veido galvenokārt katru pabalstu veidojošie elementi, tādi kā tā galamērķis un piešķiršanas nosacījumi, nevis tas, ka pabalsts valsts tiesību aktos tiek vai netiek kvalificēts kā sociālā nodrošinājuma pabalsts (skat. it īpaši 1985. gada 27. marta spriedumu lietā 249/83 *Hoeckx*, *Recueil*, 973. lpp., 11. punkts; 1993. gada 10. marta spriedumu lietā C-111/91 Komisija/Luksemburga, *Recueil*, I-817. lpp., 28. punkts; 1993. gada 2. augusta spriedumu lietā C-66/92 *Acciardi*, *Recueil*, I-4567. lpp., 13. punkts, un 1997. gada 27. novembra spriedumu lietā C-57/96 *Meints*, *Recueil*, I-6689. lpp., 23. punkts).
- 17 Tiesa ir arī vairākkārt precizējusi, ka pabalsts var tikt uzskatīts par sociālā nodrošinājuma pabalstu, ja, pirmkārt, tas saņēmējiem tiek piešķirts, neskatoties uz personisko vajadzību individuālu un diskrecionāru izvērtēšanu, pamatojoties uz likumā noteiktu situāciju, un, otrkārt, ja tas attiecas uz riskiem, kas skaidri uzskaitīti Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punktā (skat. it īpaši iepriekš minētos spriedumus lietā *Hoeckx*, 12.–14. punkts; lietā Komisija/Luksemburga, 29. punkts; lietā *Acciardi*, 14. punkts, un lietā *Meints*, 24. punkts).
- 18 Nav apstrīdēts, ka šie nosacījumi ir ievēroti pamata lietā.
- 19 Faktiski, pirmkārt, ar tādiem noteikumiem kā *SGB V* sējuma 47. pantā paredzētie noteikumi labuma guvējam darba nespējas gadījumā slimības dēļ tiek paredzētas tiesības saņemt dienas naudu, neskatoties uz personisko vajadzību individuālu un diskrecionāru izvērtēšanu, un, otrkārt, šāda veida pabalsti ir skaidri minēti Regulas Nr. 1408/71 4. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

- 20 Turklāt Tiesa par darba devēja izmaksātiem pabalstiem, lai saglabātu darba samaksu, jau ir nospriedusi, ka šie pabalsti, kā arī slimības gadījumā izmaksājamā dienas nauda, kuru izmaksa tiek apturēta līdz sešām nedēļām minēto pabalstu maksāšanas dēļ, ietilpst Regulas Nr. 1408/71 piemērošanas jomā (skat. 1992. gada 3. jūnija spriedumu lietā C-45/90 *Paletta, Recueil*, I-3423. lpp., 17. punkts).
- 21 Tādēļ iesniedzējtiesas jautājums ir jāizvērtē Regulas Nr. 1408/71, precīzāk, tās 3. panta 1. punkta, kontekstā.
- 22 Kā to Tiesa atkārtoti ir nospriedusi, ir jāatgādina, ka Regulas Nr. 1408/71 3. panta 1. punkta mērķis ir saskaņā ar EKL 39. pantu nodrošināt personām, kam šī regula ir piemērojama, vienlīdzību sociālā nodrošinājuma jomā neatkarīgi no viņu pilsonības, šajā sakarā izskaužot jebkādu diskrimināciju, kas izriet no dalībvalstu tiesību aktiem (1997. gada 25. jūnija spriedums lietā C-131/96 *Mora Romero, Recueil*, I-3659. lpp., 29. punkts, un 2000. gada 21. septembra spriedums lietā C-124/99 *Borawitz, Recueil*, I-7293. lpp., 23. punkts).
- 23 Taču pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka tāds kā 3. panta 1. punktā minētais vienlīdzīgas attieksmes princips aizliedz ne tikai atklātu diskrimināciju to personu pilsonības dēļ, kas gūst labumu no sociālā nodrošinājuma shēmām, bet vēl arī visas slēptās diskriminācijas formas, kas, piemērojot citus izšķiršanas kritērijus, faktiski noved pie tāda paša rezultāta (iepriekš minētie spriedumi lietā *Mora Romero*, 32. punkts, un lietā *Borawitz*, 24. punkts).

- 24 Tā par netieši diskriminējošiem ir atzīstami valsts tiesībās paredzētie nosacījumi, kas, lai gan ir piemērojami neatkarīgi no pilsonības, tomēr būtiski vai lielākoties ietekmē migrējošus darba ņēmējus, kā arī visi vienlīdzīgi piemērojamie nosacījumi, ko attiecīgās valsts darba ņēmēji var izpildīt vieglāk nekā migrējošie darba ņēmēji, vai arī tādi nosacījumi, attiecībā uz kuriem pastāv risks, ka tie nelabvēlīgi ietekmēs īpaši migrējošos darba ņēmējus (1996. gada 23. maija spriedums lietā *C-237/94 O'Flynn*, *Recueil*, I-2617. lpp., 18. punkts, un iepriekš minētais spriedums lietā *Borawitz*, 25. punkts).
- 25 Citādi tas ir tikai tad, ja šīs tiesību normas, pirmkārt, var pamatot ar objektīviem, no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības neatkarīgiem apsvērumiem un ja, otrkārt, tās ir samērīgas salīdzinājumā ar sasniedzamo, valsts tiesībās paredzēto leģitīmo mērķi (iepriekš minētie spriedumi lietā *O'Flynn*, 19. punkts, un lietā *Borawitz*, 26. punkts).
- 26 No visas šīs judikatūras izriet, ka, izņemot gadījumus, kad valsts tiesību norma ir objektīvi pamatota un ir samērīga ar sasniedzamo mērķi, tā ir atzīstama par netieši diskriminējošu, ja tā pēc savas būtības citu dalībvalstu pilsoņus var ietekmēt nelabvēlīgāk nekā attiecīgās valsts pilsoņus un tā rezultātā īpaši tiek atņemtas priekšrocības pirmajiem (šajā sakarā skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *O'Flynn*, 20. punkts; lietā *Meints*, 45. punkts, un lietā *Borawitz*, 27. punkts).
- 27 Šajā sakarā nav jāpierāda, ka ar apskatāmo tiesību normu praktiski tiek skarta būtībā vislielākā migrējošo darba ņēmēju daļa. Pietiek konstatēt, ka ar šo tiesību normu šādas sekas var rasties (skat. šajā sakarā iepriekš minēto spriedumu lietā *O'Flynn*, 21. punkts, un 2004. gada 28. aprīļa spriedumu lietā *C-373/02 Öztürk*, *Recueil*, I-3605. lpp., 57. punkts).

- 28 Ir skaidrs, ka tādas tiesību normas kā pamata lietā minētā piemēro neatkarīgi no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības.
- 29 Faktiski ar pašu *SGB V* sējuma 47. pantu dienas naudas aprēķināšanai netiek radīta nekāda formāla atšķirība attieksmē starp attiecīgās valsts darba ņēmējiem un darba ņēmējiem, kas ir citu dalībvalstu pilsoņi.
- 30 Tomēr šo tiesību normu nevar aplūkot atsevišķi, bet gan — gluži pretēji — tā ir jāizvērtē plašākā kontekstā, kurā tā ir piemērojama.
- 31 Šajā sakarā vispirms ir jāatgādina, ka tādā situācijā kā pamata lietā dienas naudas summa ir atkarīga no saņemtās neto algas, kuru pašu savukārt nosaka pēc nodokļu kategorijas, kas minēta šī darba ņēmēja nodokļa kartē, un ka saskaņā ar administratīvo praksi migrējošs darba ņēmējs, kura laulātais bieži vien turpina dzīvot izcelsmes dalībvalstī, administratīvā kārtā tiek iekļauts viņam nelabvēlīgākā nodokļu kategorijā, proti, tajā, ko piemēro precētiem darba ņēmējiem, kas ilgstoši dzīvo atsevišķi no sava laulātā, nevis — atšķirībā no attiecīgās valsts darba ņēmējiem — labvēlīgākā kategorijā, kas piemērojama precētiem darba ņēmējiem, kas dzīvo kopā ar savu laulāto, kurš savukārt nestrādā algotu darbu.
- 32 Turklāt, lai veiktu jebkādu labojumu nodokļa kartē norādītajā nodokļa kategorijā, pirmkārt, ir vajadzīgs skaidrs migrējošā darba ņēmēja lūgums, lai arī kompetentās iestādes viņu nekad nav informējušas ne par šādas labošanas iespēju, ne arī par pienākumu iesniegt īpašu lūgumu, lai grozītu šo nodokļu kategoriju, un, otrkārt, ir nepieciešama dalībvalsts, kuras pilsonis ir šis darba ņēmējs, nodokļu iestādes izdota izziņa un padziļināta ieinteresētās personas ģimenes un finansiālā stāvokļa pārbaude.

- 33 Visbeidzot, ieinteresētajai personai piemērotās nodokļu kategorijas labojums nekādi neietekmē tai piešķirtās dienas naudas summu. Faktiski — kā tās izriet no iesniedzējtiesas Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem — judikatūra par *SGB V* sējuma 47. panta piemērošanu lielākoties izslēdz iespēju ar atpakaļejošu spēku grozīt minētās dienas naudas summu un to pieļauj tikai gadījumā, kad darba devējs nelikumīgi ir atteicies apdrošinātajam pārskaitīt darba samaksu, tomēr to vēlāk samaksā līguma izpildes ietvaros.
- 34 Ņemot vērā šos apsvērumus, nav šaubu, ka ar tādu valsts tiesisko regulējumu kā pamata lietā migrējošiem darba ņēmējiem tiek radīta nelabvēlīgāka juridiskā vai faktiskā situācija nekā tā, kādā tādos pašos apstākļos atrodas attiecīgās valsts darba ņēmējs.
- 35 Tādējādi ar tādu tiesisko regulējumu kā pamata lietā tiek radīta atšķirība attieksmē, kas nelabvēlīgi ietekmē migrējošus darba ņēmējus.
- 36 Tādēļ ir jāizvērtē, vai šī atšķirība attieksmē var būt pamatojama ar objektīviem apsvērumiem un vai tā ir samērīga ar sasniedzamo, minētajā tiesiskajā regulējumā paredzēto mērķi. Šajā sakarā *Innungskrankenkasse* izvirza argumentus, kas saistīti ar dienas naudas piešķiršanas procedūru administrēšanas vienkāršošanu, kā arī valsts likumdevēja tām piešķirto funkciju, proti, attiecīgajiem darba ņēmējiem nodrošināt iztikai paredzētus ienākumus. Atbilstoši šai argumentācijai, veicot izmaksājamās dienas naudas aprēķinu, piemērojot nodokļu tiesībās iepriekš definētos kritērijus un nepastāvot nepieciešamībai iepriekš pārbaudīt šo kritēriju pareizību, sociālā nodrošinājuma iestādes var ātri izmaksāt minēto dienas naudu un ļauj attiecīgajiem

darbaņēmējiem saņemt garantētus ienākumus. Turklāt iespēja vēlāk grozīt nodokļu kategoriju izraisītu svarīgu dienas naudas summas grozīšanu ar atpakaļejošu spēku un pakļautu gan minētās iestādes, gan [dienas naudas] saņēmējus gariem un sarežģītiem aprēķiniem.

37 Nepastāvot vajadzībai izvērtēt, ciktāl mērķi, kas saistīti ar administrēšanas vienkāršošanu, ar iztikai domātu ienākumu nodrošināšanu un ar aprēķinu, kas jāveic, lai samaksātu dienas naudu, sarežģītību, var būt leģitīmi mērķi, pietiek konstatēt, ka šajā gadījumā attiecīgie pasākumi pārsniedz to, kas vajadzīgs šo mērķu sasniegšanai.

38 Faktiski — kā to norāda arī pati iesniedzējtiesa — šādi mērķi neliedz, ka dienas naudas summu korekcijas tiek veiktas vēlāk, piemēram, nodibinot mehānismu, saskaņā ar kuru šīs dienas naudas apmērs tiek pielāgots ar atpakaļejošu spēku, ņemot vērā attiecīgā migrējošā darbaņēmēja faktisko situāciju.

39 Šo secinājumu apstiprina arī fakts, ka pašā Vācijas judikatūrā ir atzīts, ka vismaz vienā gadījumā dienas naudas summas grozīšana ar atpakaļejošu spēku ir iespējama, tās izmaksāšanai neradot īpašas grūtības, un to tiesas sēdē ir atzinusi arī *Innungskrankenkasse* padome.

40 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka ar Regulas Nr. 1408/71 3. panta 1. punktu tiek aizliegts piemērot tādu dalībvalsti īstenoto slimības gadījumā izmaksājamās dienas naudas piešķiršanas shēmu kā pamata lietā:

- saskaņā ar kuru migrējošs darba ņēmējs, kura laulātais dzīvo citā dalībvalstī, administratīvā kārtā ir iekļauts nelabvēlīgākā nodokļu kategorijā nekā tā, kurā iekļauj attiecīgās valsts darba ņēmēju, kurš ir precēts un kura laulātais dzīvo attiecīgajā dalībvalstī un nestrādā algotu darbu,

un

- kura — saistībā ar minētās dienas naudas apmēru, ko aprēķina atbilstoši neto ienākumiem, tos savukārt nosakot atkarībā no nodokļa kategorijas — neļauj ņemt vērā vēlāku nodokļa kategorijas labojumu, kas izdarīts pēc migrējošā darba ņēmēja skaidra lūguma, pamatojoties uz viņa faktisko ģimenes stāvokli.

Par tiesāšanās izdevumiem

41 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies saistībā ar apsvērumu iesniegšanu Tiesā, izņemot tos, kas radušies minētajiem lietas dalībniekiem, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa nospriež:

Ar 3. panta 1. punktu Padomes 1971. gada 14. jūnija Regulā (EEK) Nr. 1408/71 par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem, pašnodarbinātām personām un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā, kas grozīta un atjaunināta ar Padomes 1996. gada 2. decembra Regulu (EK) Nr. 118/97, aizliedz piemērot tādu dalībvalstī īstenoto slimības gadījumā izmaksājamās dienas naudas piešķiršanas shēmu kā pamata lietā:

- saskaņā ar kuru migrējošs darba ņēmējs, kura laulātais dzīvo citā dalībvalstī, administratīvā kārtā ir iekļauts nelabvēlīgākā nodokļu kategorijā nekā tā, kurā iekļauj attiecīgās valsts darba ņēmēju, kurš ir precēts un kura laulātais dzīvo attiecīgajā dalībvalstī un nestrādā algotu darbu,

un

- kura — saistībā ar minētās dienas naudas apmēru, ko aprēķina atbilstoši neto ienākumiem, tos savukārt nosakot atkarībā no nodokļa kategorijas — neļauj ņemt vērā vēlāku nodokļa kategorijas labojumu, kas izdarīts pēc migrējoša darba ņēmēja skaidra lūguma, pamatojoties uz viņa faktisko ģimenes stāvokli.

[Paraksti]